

2011 m.
Rugpjūčio 7 d.
Nr. 8 (27)

VERSMĖ

Ariogalos parapijos laikraštis
Išeina mėnesio pirmą sekmadienį
Kaina 1 Lt.

PORCIUNKULĖS ATLAIDAI

Kun. Gintautas Jankauskas
Ariogalos parapijos klebonas

Rugpjūčio 2 dieną viso pasaulio pranciškonų bažnyčiose, o visų pirma vienoje svarbiausių pasaulyje pranciškonų bažnyčių – Asyžiaus Angelų Karalienės bazilikoje – švenčiama Atleidimo šventė, paprastai vadinama Porciunkule. Būtent Porciunkulėje prasidėjo jau aštuonis šimtmečius besitęsianti pranciškonų ordino istorija.

Porciunkulės bažnytėlė, apglėbta didingos popiežiškosios Asyžiaus Šv. Angelų Marijos Bazilikos, yra tarsi pranciškonų širdis.

Nėra lengva tiksliai nusakyti, kaip atsirado Porciunkulė. Yra pasakojama, kad Porciunkulės bažnytėlė IV a. pastatė keturi piligrimai, grįžtantys iš Šventosios Žemės popiežiaus Liborijaus laikais. Ji buvo dedikuota Apsireiškimo Dievo Motinai, būtent – Angelų Marijai.

Vėliau Porciunkulė tapo vieno vienuolyno bažnyčia, tačiau po kurio laiko buvo apleista ir apgriuvo. Atrodo, kad tai buvo bajorų ir apylinkės gyventojų piligrimystės vieta.

Vėliausi kasinėjimai aplink Porciunkulę ir kai kurias šventovės vietas atidengė Romos imperijos laikų ir pirmų mūsų eros amžių pamatus.

Šv. Pranciškus atvyko į Porciunkulę 1208 m. pradžioje. Jį vis traukdavo ši vieta. Pamatė bažnytėlę apleistą ir apgriuvusią. Būdamas labai pamaldus Švč. Dievo Motinai, nutarė ją atstatyti. Prie jo prisidėjo ir pirmieji bičiuliai. Būtent iš čia kartu su pirmais savo bendraminčiais Pranciškus išėjo į Romą pas popiežių Inocentą III pristatyti bažnytėlės ir gauti leidimą kurti vienuolišką gyvenimą. Popiežius patvirtino šį prašymą.

Vėliau toje vietoje, kur stovėjo Porciunkulės koplyčia, buvo pastatyta didelė Marijos Angelų karalienės bazilika, kuri tiesiog apgaubė mažą koplyčią. Dabar Porciunkulės koplyčia yra bazilikos viduje.

Šiai bažnyčiai 1216 m. Pranciškus išrūpino Porciunkulės atlaidus, žinomus kaip Asyžiaus atlaidai. Čia jis sukviestas brolius kartą ar du per metus į Kapitulą. Tikriausiai čia rašė ir savo Regulą.

Štai kaip šv. Bonaventūra apibūdina Pranciškaus santykį su Porciunkule: „Šią vietą Šventasis mylėjo labiau nei visas kitas vietas pasaulyje. Čia išties nuolankiai pradėjo, dorybingai tęsė, laimingai įvykdė savo užduotį“.

Mirties valandą jis pavedė broliams šią vietą, kuri ypač brangi Švč. M. Marijai. Tai vieta, kurioje šv. Pranciškus, vedamas dieviško apreiškimo, pradėjo Mažesniųjų brolių ordiną.

Pagal vėliau patvirtintą privilegiją, Porciunkulės visuotinius atlaidus rugpjūčio 2 dieną galima pelnyti visose parapijinėse bažnyčiose. Reikia būti malonės stovyje arba atlikti išpažintį, priimti šv. Komuniją, sužadinant pasiryžimą vengti kiekvienos, kad ir mažos nuodėmės. Aplankyti katedrą arba parapijos bažnyčią, ten pamaldžiai sukalbėti „Tėve mūsų“ maldą ir Tikėjimo išpažinimą.

NEPAGRAŽINTA TIESA

„LIETUVA BRANGI“ SU AŠAROMIS AKYSE

Muziko, jaunimo ugdytojo prof. Giedriaus Kuprevičiaus
pamąstymus interpretavo Rita

Gerb. profesorius yra pasakęs: „Kad ir kaip ten būtų, tikiu, kad be jaunuomenės dalyvavimo politikoje, o kartu ir kultūros politikoje, mes taip ir neišmoksime „Lietuva brangi“ giedoti be ašarų akyse.“

Tai gilūs, tolerantiški, pilietiški tikro patrioto žodžiai. O dabar pasižvalgykime po mūsų miestelio kasdienybę. Ne paslaptis, kad išpūdingo slėnio ir Dubysos grožio mums pavydi kiekvienas čia apsilankęs visais metų laikais. Bet tai tik gamtos dovana, išorinis Ariogalos veidas. Pažvelkime giliau – į pačią gyvenimo esmę.

Pirma. Per valstybės Mindaugo karūnavimo šventę nesugiedotas 21.00 val. himnas. Kas čia ką praleido, o gal atostogos pakišo koją, – neaišku?... Tik miesto bendruomenė čia nieko nesulaukė. Kas čia kaltas: „Santara“, seniūnija, kultūros namų darbuotojai, mokinių ugdymo įstaigos? Ar „tarp kelių auklių – vaikas be galvos“! Pasigilinkime, koki pilietiškumą ar tautinę sąmonę taip išugdysime. Nepilietiškumas atsiskleis toliau.

Antra. Kalbėsiu apie ariogaliečių pamiltą slėnį. Visi džiaugėmės prieš keletą metų sulaukę gražaus (ir brango!) sūpuoklio liepto per Dubysą. Tačiau ar kas nors kada regėjo štai tokių laukinių vandalizmą: išmontuotos sąkabos, jau juda tiltelio visos dalys, nes čia mūsų jaunuolių ne vien pliažas, bet ir siautulingos adrenalino dozės šokinėjant, nežmoniškai įsisiūbuojant į visas keturias puses, net lynai „maršą“ groja! ...Ar atsakingi Ariogalos valdininkai kada tai matė?! O vertėtų. Ir joks susipratęs senukas nedrįsta jų paprotinti, greičiau išpėti, nes gali išgirsti ko negirdėjęs ar susilaukti pačios netikėčiausios „staigmenos“. Tačiau juk yra atsakingų pareigūnų, kurių vien pasirodymas narsuolius išgąsdintų, o pokalbiai su jų tėvais būtų dar veiksmingesnis „vaistas“.

Trečia. Rūkalių paauglių problema Slėnio, Vienybės ir Maironio gatvėse, prie senosios poliklinikos (kieme). Čia ištisas dienas per pertraukas (m. m. eigoje) rūksta įvairūs dūmai. O kontingento dauguma – paauglės mergaičiukės.

Bandėme paprotinti būsimąsias mamas ar nebijo susilaukti nepilnaverčių vaikelių, tai pasipylė tokių žodžių – geriau neprisiminti! Tada išsiėmiau mobilųjį telefoną ir pažadėjau užfiksuotus kadrus parodyti gimnazijos direktorijai. Tik tada suveikė, tačiau burnojimas nesiliovė...

Ką šie faktai byloja? Ar gerbia šios „asmenybės“ save, savo tėvus, savo mokytojus, ar tai sąmoningų piliečių kultūra?! Ar tai mūsų ateitis?

ŠVIESKIT KAIP SAULĖS

Teresė Butaitė – Plisienė

„Jei kas tave nuskriaus ar įžeis, kuo greičiau pamiršk tai, o jei padarys gerą – šitą žmogų atmink visą gyvenimą – mane mokė A.A. tėveliai. Džiaugiuosi, kad savo vaikystėje gyvenau ne tik darnioje, katalikiškoje šeimoje, bet ir turėjome geriausių pasaulyje kaimynus – tai Janiną ir Alfonsą Adomaičius, bei sesę Apoloniją Adomaitytę – Ramažauskienę.

Šiuo metu buvę kaimynai Adomaičiai gyvena Pagojo kaime, Ariogalos seniūnijoje, o A. Ramažauskienė – Kėdainiuose. Nors jau apie keturiasdešimt metų mes nesame kaimynai, tačiau visa gausi mūsų – Butų šeima – jaučiame begalinį dėkingumą, pagarbą ir meilę Janinai, Alfonsui ir Apolonijai. Dar ir dabar kartais pasiilgę aplankome juos, jie aplanko mus. Tai nepaprastai geros širdies žmonės, dvasingi, giliai tikintys ir užmiršę save, kai atsitinka nelaimė kaimynui.

Sunku ir išvardinti visus gerus darbus, nes jų buvo begalė. Mano tėvelis – Jonas Butas – visada dirbo atsakingose pareigose: mokytoju, valsčiaus sekretoriumi, revizijos komisijos pirmininku ir kt. Mamytė su būreliu vaikų likdavo namie. Kol mes dar buvome maži, labai daug prie žemės ūkio darbų padėdavo kaimynai Adomaičiai, kurie gyveno nuo mūsų per du šimtus metrų. Svarbiausia tai, kad niekada nereikdavo prašyti. Jei debesis užkilo, Alfonsas ir Janina, susivežę savo šieną, žiūrėk, ir mūsų šieną parveža į daržinę. Jei akėja ar arinėja bulves, o mūsų šalia, visada, kaip savo, išakės ar aparinės. Alfonsas ir Apolonija buvo garsiausi giesmininkai aplinkiniuose kaimuose, o Apolonija – dar ir sumaniausia pribuvėja. Netikėtai tragiškai žuvo tėvelis ir dvidešimt vienerių metų brolis Antanas. Viską už mus sutvarkė, dalijosi širdies skausmu gerieji kaimynai. Ir taip visada, kasdien, nuolat. Be jokio atlygio. Įdomu tai, kad mano tėvelis niekada nevartojo alkoholio. Ir prie buteliuko niekada nesėdėjo.

„Prieš didelį protą aš lenkiu galvą, prieš gerą širdį – klaupiuosi“, – pasakė vienas išminčius. O taip reikėtų mums visiems prieš Jus atsiklausti, Janina, Apolonija ir Alfonsai. Mes, suaugę buvusių kaimynų vaikai: Elena, Teresė, Irena, Olė, Petras ir Vincas, tariame Jums patį nuoširdžiausią, patį gražiausią „Ačiū“. Būkite visada sveiki, stiprūs, laimingi. Ir toliau švieskit kaip Saulės, dalindami dvasios stiprybę ir širdies gerumą.

Tesaugo Dievas kiekvieną Jūsų gyvenimo žingsnį!

Jūsų žiniai: 6 d. - Kristaus atsimainymas
 6 d. - Ariogaloje, Dubysos slėnyje sąskrydis „Su Lietuva širdy“.
 10 d. - Šv. Laurynas
 15 d. - Žolinė. Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų diena
 16 d. - Šv. Rokas
 23 d. - Juodojo kaspino diena (Baltijos kelias)
 24 d. - Šv. Baltramiejus

Tokių ir kitokių faktų dar galiu daug paminėti. Tačiau pakanka ir to. Negi tėveliai, seneliai nemato, nesuuožia nei dūmo, nei kitokius kvapus, nemato ir negirdi atžalų „turtingą žodyną“, nepagarbą vyresniesiems? O gal bijome ir šeimoje jiems prieštarauti, nesikalbame su paaugliais, ar tiesiog „ramybės vardan“ – užsimerkiame?

Susimąstykite, brangieji, kol laikas, ką mums pasako šio pamąstymo pavadinimas. Širdimi pajuskime visi: ir suaugusieji, ir vaikai, ir atsakingi miesto darbuotojai, kokios visuomenės dedame kertinius akmenis, tokią kultūrą ir ateitį turėsime. Ir norisi tikėti, kad ... be ašarų akyse.

Iš šeimos prisiminimų

Mes juk ten mintimis kur pilis milžinų
Laisvės Vyčio globojama dūli.
Dėl tavęs, mano tėviške, aš čia gyvenu,
Dėl tavęs numylėta Motule.

Prisikėlęs Kristus telaimina mus
Iki vieno visus nežinion išblaškytus.
Mūsų ryžtas kilnus niekada tenezus,
Teišaušta taip laukiamas rytas.

Eilės rašytos 1955 m. Vorkutos
lageriuose gyvenusio partizano
Antano Venclovos

Miega motinos Paukštėmis virtusios.
Ir akių daugiau neatmerks, nepaguos.
Tik varnėnai rasotais sparneliais
Ten rytmečio giesmes giedos.

A+A Antanas
 prisiminimui savo žmonai Stanislavai

Nuo redakcijos

Pastebėta, kad pasiimant laikraštėlį neįmetamas 1 Lt. į aukų dėžutę. Taip besielgiančių klausiamo – kas už jus sumokės leidybos išlaidas? Negyvenkite kitų sąskaita. Bent bažnyčioje būkite sąžiningi.

Laikraštėlį leidžia: Spaudos grupė. Redaktorius: Antanas Kišonas,
tel. : 8 428 59144, 8 616 24376, 8 610 88383